

almas

(sz.) s általa

rdjedt Ifjusági

Etelka.
 dvelők.
 A rózsató.
 Philemon.
 - A Wolfsbühl
 kápolna.
 rályfi.
 fehér rózsák.
 virágai. —

Kristóf élet-
 Színjátékok.
 kötött és egy
 0 kr.

szága. A ma-
 dr. Dulácska.
 el. Szines táb-
 2 frt 50 kr.
 kkel. Második
 ésbén. 30 szí-
 1 frt 70 kr.
 mond, a bré-
 magyar ifju-
 Géza. 94 kép-
 . . . 2 frt.

Pierette, a
 gó élet veszé-
 l koszoruzott
 in fordította
 pel. Kemény
 . . . 50 kr.

r történet je-
 rfiainak szí-
 . Kis honfiak
 a a Jókendvü
 Mihály tanár.
 . . . 60 kr.

yek és elbe-
 gyermekek-
 nes táblába
 . . . 1 frt.

tt kötetei
 . 3 frt.

naeum-épület-
 esten.

KIS HAVI

JÉG PARTJÁN. I. (Lásd a 417. lapon.)

XXXVII. kötet, 26. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
 Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1889. deczember 29-én.

ÜNNEPI KIRÁNDULÁS.

— Három jelenet. —

Személyek :

LAJOS	}	tanulók.
FERI		
PALIKA		
SZILVAI		tanító.

Színhely : egy nevelő intézet udvara.

Első jelenet.

Lajos, Feri, majd Palika.

Feri (labdával a kezében.) Ugyan Lajos, ne légy már olyan unalmas! Mért nem akarsz játszani?

Lajos. Mert semmi kedvem hozzá.

Feri. És ugyan miért?

Lajos. Eh, már hogy is kérdezhetsz ilyet! Mintha magad is nem éppen úgy volnál itt, mint én.

Feri. Ugy mint te? Persze hogy olyanformán vagyok. Csakhogy én nem tudom semmi bajomat, hát akkor mégis csak másképp köll lenned. Már reggel óta olyan savanyu képet csinálsz, mintha vadalmába haraptál volna.

Lajos. Talán bizony valami kellemes multság is az, hogy itt rekedtünk az ünnepekre, mikor a többi fiuk mind haza mentek!

Feri. Dehogy kellemes! Eleget boszankodtam én is, de hát ki tehet róla? Az igazgató urnak és szüleinknek igazuk van... nem ereszthet haza, mikor a mi falunkban az a gonosz himlő-járvány pusztít s még magunkkal hozhatnók ide.

Lajos. Persze, az mind nagyon szép és bölcs beszéd, de a vége mégis csak az, hogy unatkozva, szomoruan kell itt eltöltenünk az időt, míg pajtásaink otthon vigan vannak.

Feri. Az bizony igaz! De hát nem tehetünk semmit.

Lajos. Már pedig én teszek! Az ünnepi szünet arra való, hogy az ember mulasson, kiránduljon és... (halkabban) és ha te benned is volna egy kis bátorság...

Feri. Bátorság? Ugyan mire?

Lajos. Arra, hogy... (figyel.) Mintha valaki járna itt...

Feri (szintén figyel.) Nem hallok semmit.

Palika (a sarkon kidugja a fejét, félre.) Ugyan mit tanakodnak ezek itt olyan komolyan? (Vissza huzódik.)

Feri (körülnézve.) Nem látok senkit, beszélhetsz bátran. Mihez köllene az a bátorság?

Lajos. Ahhoz, hogy szereznénk magunknak egy kis ünnepi multságot.

Feri. De mivel?

Lajos. Azzal, hogy fölkerekednénk egy kis kirándulásra.

Feri. Hát még! Ugyan hová mennénk?

Lajos. Nagy a világ! Fel is ut, le is ut: megyünk, a merre a szemünk lát. Annál érdekesebb, ha az ember nem tudja előre, hova jut, így mindig valami újat tapasztal.

Feri. Nagyon szép, nagyon szép, csakhogy én nem találom ezt olyan egyszerű dolognak. Mert először is meg köllene innen szökni... én legalább nem gondolom, hogy az igazgató ur eleresztszen.

Lajos (nevetve.) No már azt én sem hiszem. Csakhogy nem is kérdezzük.

Feri. Hm! De az iskolából megszökni... tudod... már az mégsem olyan egészen ártatlan dolog.

Lajos. Persze hogy nem, olyankor, mikor mulasztunk vele valamit. Ha lecke, előadás volna, magam sem gondolnék rá. De most szünet-idő van, a tanárok közül is éppen csak egy van itt, az is csak azért, hogy minket boszantson, a kik itt rekedtünk. Hát ugyan mondd meg, mit mulasztunk azzal, ha most egy-két napig nem leszünk itt?

Feri. Mulasztani éppen nem mulasztunk semmit... abban igazad van... de az igazgató ur mégis nagyon megharagudnék és Szilvai tanár ur is, a kire most minket rábizott.

Lajos. No, egy kicsit talán haragudnának... de nem valami nagyon. A mint kiteszszük a lábunkat, irunk nekik levelet, hogy ne aggódjanak, pár nap mulva pontosan visszatérünk, csak éppen egy kis kirándulást teszünk, hogy legyen ünnepi mulatságunk. Aztán szépen vissza is jövünk, kapunk három napi szoba-áristomot, azt ki is töltjük, kapunk egy pár nehéz feladványt büntetésül, azt megcsináljuk, és azután mégis örülni fogunk, hogy olyan jól töltöttük el a szünetet, a pajtásaink pedig irigyelni fognak, ha elmondjuk nekik.

Feri. Az már bizonyos... nem is volna rossz.

Lajos. No lásd! Hát jössz?

Feri. Hm... hát... izé... tudod, mégis bajos ez egy kicsit. Olvastam én már ilyen diák-szökésekről, de a vége mindig csak az volt, hogy valami nagy bajba másztak bele.

Lajos (névetve.) Jaj Ferikém! Hát te még csak idáig jutottál? Hát az még nem jutott eszedbe, hogy az efféle mesé-

ket mind csak azért találják ki és azért adják nekünk olvasni, hogy ránk riaszsanak, hogy eszünkbe ne jusson egy kis kirándulásra indulni.

Feri. Ugy gondolod?... igazán?

Lajos. Nagyon természetesen! Nem igaz abból egy böti sem.

Feri. De mégis... megeshetik, hogy az embert valami baj éri...

Lajos. Szeretném tudni, micsoda baj? Hiszen nem vagyunk valami pusztaszigeten, sem a vadak országában. Az ország-
uton indulunk és kedvünk szerint teszünk, amit akarunk. Válogatunk a mulatságos kalandokban. Ha valami paraszt székérre akadunk, fölkérezkodunk és elmegyünk rajta a faluba. Ott aztán majd jól tartanak, mert így ünnep idején szeretik ám a vendéget: van kalács, pecsenye bőven... aztán szeretik a diákot is, mindenütt találunk jó pajtásokra és majd kigondolunk valami ügyes mesét, hogy miért indulunk neki a világnak, Azt azután nagyon komolyan elmeséljük és pompásan fogunk mulatni, mikor majd mindenki elhiszi.

Feri. Az csakugyan nagyon mulatságos volna. Hát nem bánom, próbáljuk meg.

Lajos. No, csakhogy neki bátorodtál. Indulunk is mindjárt. Most először is lássuk, mennyi a pénzünk?

Feri. Pénzünk? Hát minek az, mikor majd jól tartatjuk magunkat másokkal?

Lajos. Gondolni kell mindenre. Megeshetik, hogy nem akadunk rögtön kedvünkre való emberekre. Mennyi pénzed van? Nem rég kaptál hazulról, mondtad.

Feri. Kaptam... de biz abból már nem sok van. (Előveszi a tárczáját.) Egy...

kettő... három... nincs több... három tizeském van.

Lajos. No, az nem épen valami sok, de mégis valami. Nekem van négy, együtt ez már szép summa. Ezzel megindulhatunk.

Palika (előlépve.) Én is veletek megyek.

Lajos (megijedve.) Mi... micsoda... kicsoda?..

Feri (szintén.) Jaj... mit akarsz?... Mit beszélsz?

Palika. Azt, hogy én is veletek akarok menni.

Lajos. Hát te leskelődtél, hallgatóztál?

Palika. Persze, és én is menni akarok, mert nekem is unalmas itt az ünnep.

Feri. Te nem jöhetsz velünk, te még kicsiny és gyöngye vagy arra.

Palika. No bizony! Hát nektek talán már van bajszotok?

Lajos. Aztán pénz is kell ám az utra.

Palika. Van nekem pénzem, több mint nektek. (Előveszi.) Van egy szép ezüst forintosom.

Feri. Mennyi pénzt adnak ennek a gyermeknek a kezébe! Mi szüksége van neki arra?

Lajos. Az már igaz! Mi jobb hasznát vehetnök.

Palika. Ha együtt megyünk, akkor együtt költjük el.

Lajos. Az jó volna... de igazán nem lehet... te nem bírsz nagyot gyalogolni... az őszkor is majd ott maradtál az erdőben.

Palika. De haza hoztak... ha elfáradok, majd visztek.

Feri. Köszönöm a mulatságot. Én ugyan nem viszlek.

Palika. Az különben nem is szükséges. Találkozunk paraszt szekérrel, arra fölkérezkedünk. Szeretik az emberek a diákokat.

Lajos (Ferihez.) A kis semmirevaló... mindent kihallgatott, amit beszéltünk.

Feri. Ha tudja, hát én nem bánom, jőjjön velünk, ameddig bír.

Lajos. Az nem lehet, elrontaná a mulatságunkat. Igazán, Palika, nem vihetünk magunkkal. De ha jó pajtásunk vagy, tehetsz nekünk egy kis szivességet.

Palika. Mivel?

Lajos. Azzal, hogy kölcsön adod nekünk azt a forintot...

Palika. No persze! Én adjam a pénzt és ti menjetek kirándulásra!

Feri. Vissza fizetjük pontosan, mihelyt a jövő hónapban megkapjuk a zsebpénzünket.

Lajos. Természetesen. És ha utközben valami jót kapunk, neked is hozunk belőle.

Palika. Köszönöm, de úgy nem kérek belőle. Visztek magatokkal, igen vagy nem?

Lajos. De ha nem lehet!

Palika. Nem? No jó! Hát nem lehet. Hát megyek majd én mindjárt valahová. (Indul.)

Feri (megfogja.) Hova akarsz menni?

Palika. Oh, azt megmondhatom. Megyek Szilvai tanár urhoz és elmondom neki, miben töritek a fejeteket. Akkor aztán ti sem fogtok mehetni és kaptok büntetést is.

Lajos. Ugyan, Palika, legyen eszed!... Hiszen ha éppen olyan nagy kedved van, hát nem bánom, velünk jöhetsz.

Palika. Igazán? Nem akartok megcsalni?

Feri. Hova gondolsz! Ha egyszer megigérjük.

Lajos. Hogy jobban elhidd, rád bízom a bevásárlást... Fogd... itt az én négy tizeském... szaladj át ide a szomszéd boltba, végy zsömlyét, szalámit, hogy legyen elemőzsiánk. Mert megeshetik, hogy nem találunk rögtön mindenre, ami kell; éhezni pedig nem volna mulatságos.

Palika. Az márigaz. Mindjárt itt leszek. (El.)

Feri. No, ezt nem igen szeretem... ez a kis Palika alkalmatlan lesz... és ő miatta már csakugyan aggódni fog az igazgató ur... hallottam, mikor nagyon a lelkére kötötte Szilvai urnak, hogy Palikára jól vigyázzon. Még Szilvai urnak is baja lehet e miatt, talán el is bocsátják...

Lajos. Ugy kell neki, mért nem vigyáz rá jobban. Mit engedi, hogy itt lábatlanokdjék nekünk!

Feri. Hiszen az igaz... de Szilvai urat mégis sajnálnám, ha kellemetlensége volna... tudod... ő mindig nagyon jó hozzánk...

JÉG PARTJÁN. II. (Lásd a 417. lapon.)

Lajos. Az ám, csakhogy ő volt éppen az, aki miatt itt rekedtünk, mert az igazgató ur nem tudta, mit csináljon velünk; ő maga is elutazott, miniket is el akart küldeni valami ismerősehez, ott bizonyosan jó dolgunk lett volna, de akkor közbeszólt Szilvai ur, hogy ő majd itthon marad velünk.

Feri. Igazad van... megint igazad van. Én sem bánom, ha elpusztul innen. Legalább

máskor nem rontja el az ünnepünket.

Lajos. Pszt! Éppen erre jön.

Második jelenet.

Lajos, Feri, Szilvai.

Szilvai (belépve.) No's, fiuk, mit csináltok? Nem játsztok?

Lajos. Nem... nem... csak ugy...

Szilvai. Ugy látom, nem igen vigan vagytok. De tudom is, miről beszéltetek és miért nincs kedvetek itt játszani.

Lajos (ijedten.) Tud... tudja?

Szilvai. No, nem szükséges megijedned. Értem én azt jól, hogy otthon jár az eszetek; arra gondoltok, milyen jó volna, ha ti is ugy tölthetnétek az ünnepet otthon, mint a pajtásaitok.

Feri. Már az csakugyan igaz.

Szilvai. Nem is nehéz kitalálni. Épen most beszéltünk is erről az igazgató urral és abban állapotunk meg, hogy nem szabad szomorkodva töltenetek a szünidőt. Nektek is jussotok van a szórakozásra.

Lajos. Én is azt mondom.

Szilvai. Igazad is van. Épp ezért megállapodtunk az igazgató urral, hogy a szünet alatt minden nap legyen valami kellemes mulatságotok s én fogok veletek tanácskozni, mit csináljunk. A mai napra azt gondoltam, hogy kirándulunk a ligetbe koresolyázni. Ugy-e jó lesz?

Lajos. A... a ligetbe?... Oh... igen... persze...

Feri. Az... az... persze... nagyon kellemes...

Szilvai. Mit ötöltök-hatoltok ugy? Szóljatok egészen őszintén. Csak a ti kedvetekért akarom; ha nem tetszik, hát mást tervezünk ki. Ugy terveztem ki, hogy holnap nagyobb kirándulást csinálunk szánkán, mert pompás szánut van; holnapután pedig elviszlek egy ismerős családhoz, a hol három fiu van, ott aztán a kertben, udvaron játszhattok hólabdával s építhettek hópalotát. De ha ti talán

valami egyebet kívántok, hát azt is megteszszük, ha lehet. Csak szóljatok.

Lajos (akadozva.) Oh... dehogy... a tanár ur nagyon szives...

Feri (színtén.) Igen... az mind nagyon jó volna...

Szilvai. Miért »volna«? Meg is tesszük.

Lajos. Persze... persze hogy meg. (Félre.) Jaj, ha most az a Palika idejön az elemózsiaival!

Feri (folyvást zavartan.) Igazán... nem is gondoltuk, hogy a tanár ur... az igazgató ur... de mi már...

Lajos (titkon oldalba üti, sugva.) Elhallgass! (Féln.) Igen... mi nem is gondoltunk ilyenre... De itt kint nagyon hideg van... tanár ur megfázik... talán jó lesz, ha bemegyünk. (Sugva Ferikéhez.) Te maradj itt, én majd visszajövök mindjárt.

Szilvai Teljességgel nem értem a dolgot. Mit sugdostok? Mit akadoztok? Én azt hittem, örömmel fogadjátok a dolgot...

Lajos. Oh, hiszen örülünk is... nagyon örülünk...

Feri. Igen... valóban nagyon örülünk...

Szilvai (szigorubban.) Ne folytassátok ezt a képmutatást! Itt lappang valami. Tudni akarom, min jár az eszetek.

Lajos. Oh... semmin... éppenséggel semmin... (Félre.) Jaj! Lépteket hallok... ez bizonyosan Palika...

Feri (kifelé nézve.) Ott jön Palika... no, most mindjárt baj lesz! (Kifelé integet.) Jaj, minek is egyeztem bele!

Harmadik jelenet.**Voltak, Palika.****Szilvai** (Ferihez.) Mit integetsz oda?

Ki van ott?

Palika (nagy sietve szalad be és nem veszi észre Szilvait.) No, bevásároltam az elemőzsiát, most már indulhatunk.**Szilvai.** Hova indultok?**Palika.** Jaj! (Ijedtében elejti a csomagot s mindenféle: szalámi, kifli hull szét.)**Lajos** (ijedten.) No, most már vége!**Feri** (szintén.) Tessék! Kellett ez nekünk?**Szilvai** (szigoruan.) Most már beszéljétek! Mit jelent mindez?**Lajos.** Ez... izé... csak... csak... igen is... csak egy kis uzsonna...**Szilvai.** Azt látom. De mire való? Hová akartatok indulni?**Feri** Oh... csak ide... csak a kertbe...**Szilvai.** Ne rontsátok a dolgotokat hazudozással. Palika, először is te beszélj! Kinek és minek hoztad ezt az elemőzsiát?**Palika.** Hát... hát igen... Lajos mondta, hogy szükségünk lesz rá az uton.**Szilvai.** Tehát utra készültetek? És hová?**Palika.** Én nem tudom... Lajos és Feri tudják.**Szilvai** (Lajoshoz.) No's, halljuk! (Lajos zavartan hallgat.) Nem szólsz? Nekem úgy látszik, hogy ti itt valami összeesküvést szőttetek, valami szökési kalandra készültetek.**Feri** (bűnbánólag.) Igenis, ugy van. El voltunk keseredve és szökni akartunk; nem gondoltuk, hogy az igazgató ur és a tanár ur olyan jósággal gondoskodnak

rólunk. Csak úgy világgá akartunk menni egy pár napra.

Szilvai. Télnek idején, hogy valahol az utszélen kimerülve eldőljétek és megfagyjatok... Ez nem csak gonosz csiny, hanem veszedelmes oktalanság is lett volna. Így már persze másképp áll a dolog s mulatság helyett szigorú büntetést érdemeltek.**Lajos** (őszintén.) Csak én vagyok a hibás, csak engemet büntessenek. Én beszéltem rá Ferit... ő eleinte nem akart ráállani.**Feri** (sohajtván.) Mondtam ugy-e, hogy mindig rossz a vége az ilyen szökésnek!**Palika.** Oh, hiszen még meg sem kezdtük a szökést és már is rossz a vége!**Szilvai** (kissé elmosolyodva.) No, a kis Palika félig-meddig igazat mondott. Még nem követtétek el a hibát, bár nem rajtatok mult. Bejelentem az igazgató urnak és talán megbocsát, mert számba veszi, hogy nagyon el voltatok busulva.**Lajos.** Én ugy is megfizettem az árát, oda minden zsebpénzem... ráment erre a haszontalan elemőzsiára.**Szilvai.** Ezt oda adjuk a szegényeknek, ti pedig tanuljátok meg, hogy ha bármily bajotok, bánkódástok van, először is azokhoz forduljatok, a kikről tudhatjátok, hogy javatokat akarják. Ha az igazgató ur megbocsát, akkor elfeledjük az oktalan tervet s vígan leszünk.**Lajos.** Megyünk hozzá mindnyájan, megvalljuk hibánkat s igérjük, hogy többé nem tesszük.**Feri.****Palika.**

} De nem ám! És azután megyünk korcsolyázni, holnap szánkázni s vígan leszünk! (A függöny legördül.)

NEHÉZ PILLANAT.

OLYAN gyorsan röpültek az órák, hogy szinte csodálatos; alig tetszett pár percnek. Arról meg teljesen meg volt győződve Lórika, hogy a nap mostanság csakugyan rövidebb; nemcsak úgy, hogy kevesebb ideig tart a világosság és tovább a sötétség, hanem valami csodamódon talán kevesebb óra is van egy-egy napban, mint más-kor.

Csak azóta tapasztalta ezt, mióta a nevelő-intézetből a rövid ünnepi szünetre haza jött. Azt sem tudta, mibe fogjon, annyi kedves és kellemes időtöltés várt reá. Mikor a mával csevegett, alig tudta abba hagyni; mikor meg kis testvérkéjével játszott, egészen elfeledte, hogy a szép bábuk is várják. Hát még mikor apácska a térdére ültette és vidáman kikérdezgette, azután meg mesélt neki! Látogatóba is el köllött menni, azután hozzá jöttek a kedves játszótársai. Igazán alig futotta ki az idő ilyen kurta téli napon.

Észre sem vette, hogy telt el; de egyszerre csak azt látta, hogy a szobaleány össze szedegeti az ő holmiját és szépen becsomagolja, azután meg jelenti, hogy a kocsi már ott áll az ajtó előtt.

Vége! Vége a boldog időnek, letelt az ünnepi szünnet, vissza kell térni a ne-

velő intézetbe. A mama elkiséri... már öltözik... még csak egy kis félóra, és vége.

Ha Lórika nem szeretne volna anynyira a mamát, bizony-bizony sirva fakad.

De hát ezt nem szabad tenni, mert a mama röstelné, hogy az ő nagy leánya sirva megy az iskolába. Nem sirt tehát, de egy nagyot

mégis csak sohajtott és olyanformát gondolt, hogy sehogy sincs jól elrendezve a világ sorja, mikor az ilyen boldog napoknak is egyszer csak végére ér az ember.

— Mamácskám, kedves jó mamácskám... nem fogok sirni, de ugy-e szabad egy kicsit szomorunak lennem?

— Miért, te kis bohó? Mi okod volna a szomorúságra?

— Az, hogy már nemem köll. Olyan boldog voltam itthon... Még soha sem éreztem magamat olyan boldognak, mint most e néhány nap alatt.

— Éppen azért kell újra elmenned, hogy ilyen boldog légy ismét.

— Hogyan, mamácska?

— Megérted, ha meg gondolod. Azelőtt mindig itthon voltál, mindig játszottál s nem hitted, hogy boldog vagy. De most érzed és tudod, még pedig azért, mert tapasztaltál egyebet is. Most már tudod, hogy csak munka után igazán édes a pihenés, és csak az élvezzi igazán a vidám órákat, a ki komoly foglalkozással érdemet szerzett rá. Most újra a komoly munka ideje jön, de ha jól végzed, befejeztével ismét boldog, vidám napok várnak itthon.

Fölragyogott a Lórika arca.

— Igazad van, mamácskám. Örömmel megyek, hogy majd újra olyan boldog lehessenek, mint most voltam.

És vidám arccal tért vissza oda, a hol a komoly munka várta. Nem is érezte

Elkomolyodva, elgondolkozva készült fel s indult a mamával. És mikor már kilépni készült a házból, felsóhajtott:

ezt többé nehéznek, terhesnek, mert mindig arra gondolt, milyen édes jutalom várja ismét otthon.

SÉTA KÖZBEN.

NAGYON elégedetlen volt Kelemen urfi. Nem is csodálom, mikor olyan nagy oka volt rá.

Talán nem hiszitek? Pedig úgy volt. Azt kérte apától, vegyen neki egy pár szép új korcsolyát. És mit gondoltok, mit felelt apa? Azt mondta:

— Jó még az a régi. Nagyon sok költségem volt most reád, érjed be a régi korcsolyáddal.

— Oh, de mikor Elemérnek olyan szép új korcsolyája van! Én ezzel a régievel nem megyek többé korcsolyázni.

— Akkor itthon maradsz, barátocskám; felelé az apa nyugodtan.

Hát nem borzasztó ez? Kelemen bizonyosan tudta, hogy nincs több olyan szerencsétlen fiú a városban mint ő. Tes-sék! Most már nem is mehet korcsolyázni. Mert ha egyszer kimondta a szót, hát csak azért is megtartja.

Unalmában, bosszúságában nem tudott mit csinálni. Már legalább sétálni megy. Felöltötte jó téli kabátkáját, fejébe nyomta prémes süvegét, még ernyőt is vett a kezébe, hogyha netalán eső vagy hó érné utól, legalább ez ne keserítse még inkább. Aztán megindult.

Persze, nem nagy mulatság így sétálgatni, mikor ott kint a tavon a sok jó pajtással korcsolyázni lehetne. Nem is valami nagyon barátságos képet csinált Kelemen

urfi; meg sem állt, csak mikor egy régi ösmerőst pillantott meg, akit a nyár óta nem látott. Az pedig Misi volt, aki a nyáron ott kint a pataknál rákot segített neki fogni. Könnyen ráismerhetett, mert Misi szakasztott úgy volt most is öltözve, csak hogy még rongyosabb volt, pedig bizony hideg szél fujdogált s a szegény fiú szinte kék volt, úgy fázott. Seprő volt a kezében s a havat söpörte le a gyalogútról egy nagy ház kerítése mellett.

Misi is ráismert Kelemen urfira és szerényen, alázatosan köszönt. Mivel pedig szomorúnak látszott, hát Kelemen urfi, aki szintén szomorú volt, szóba állt vele.

— Ugyan Misi, mit ögyelegsz így ebben a hidegben? Maradj inkább otthon.

Misi szomorúan mosolygott.

— Könnyen beszél Kelemen urfi. Már hogy maradhatnék otthon, mikor nincs otthonom? Örülök, hogy itt a házmester befogadott és ha elvégzem helyette a dolgát, megengedi, hogy éjszakára nála legyek s ad egy darab kenyeret is. Nem vagyok ám én olyan boldog fiú, mint Kelemen urfi, aki soha sem tudja, mi a baj és szomorúság, mi a szegénység és árvaság.

— Oh, nekem is van ám szomorúságom.

— Ugyan mi lehet az? A kiről jó szülei úgy gondoskodnak!

— Igen, de mikor...

Nem fejezte be Kelemen urfi. Elszégyelte magát szörnyen. Ez a szegény árva Misi a szemébe nevet, ha azt hallja, hogy Kelemen urfi elégedetlen, mert van ugyan mindene, jó atyja mindenről gondoskodik,

de nem vett neki új korcsolyát. Ha Misi-nek egyéb baja nem volna!

Egészen másképp kezdett gondolkozni Kelemen. Volt egy ezüst tizeskéje, azt hamar a Misi markába nyomta, aztán megfordult és haza szaladt, egyenesen az apjához.

— Kedves jó apácska, bocsáss meg! Olyan rossz és hálátlan voltam, annyi jóval látsz el, s én még panaszkodni merem! Soha sem teszem többé.

Es félórával később már vígan korcsolyázott a régi korcsolyáival.

A CZICZA ÉS A LIBA.

— Mese. —

FŐNT a kerítés tetején sütkérezett a czicza. A kerítés aljában jókora tócsa volt, oda sietett nagy sziszegve, dulva-fulva egy liba.

— No, itt is utoljára fürdöm, az már bizonyos. Ezt tovább nem tűröm, nem én... ilyen sértést nem lehet elviselni.

— Mi baj történt, liba koma? szólalt meg a kerítésről a czicza. Miért vagy olyan nagy méregben? Bántott valaki?

— Hogy bántott-e? Meghiszem azt! Jóraló liba többé nem maradhat ezen az udvaron. Én legalább nem maradok.

— Pedig itt ugyancsak jó dolgod volt. Akárhányszor láttam, mily bőven szórták nektek a jó kukoricaszemet.

— Meglehet, de az nem elég, ha becsmérelnek.

— Már ugyan ki tenné azt?

— Senki más, mint éppen az asszonyunk. Az imént ott álldogáltam a pitvar ajtaja mellett és hallottam, amint az asszonyunk a cselédjével pörölt. És képzeld, czicza koma, azt mondta neki: »Ostoba vagy, mint a liba!« Hát nem szörnyűség ez?

A czicza nagyon jól mulatott ezen.

— No tudod, kedves liba koma, ez még nem valami borzasztó eset. Mert hát

mi tagadás benne, ez már olyan példa-beszéd.

— Micsoda? Mi libák ostobák vagyunk?

— Hiszen én nem mondom... de már megszokták az emberek, hát csak úgy mondják. Nem olyan nagy sértés az, én bizony rá sem hederitenék. Mert vagy nem igaz, akkor büszkén meg köll vetni; vagy igaz, akkor el köll viselni. Már az úgy van, kedves liba koma.

— Ej, de könnyen veszed! De én nem tűröm el, én kivándorlok innen, elmegyek messzire, a hol nem csufolnak. Ha neked tetszik, hát csak maradj. Persze, neked jó itt, mert ravasz vagy és nehezen kapnak rajta, mikor pákosztoskodol.

— Micsoda? Ki meri azt rólam mondani?

— Hát éppen az asszonyunk. Mikor a cselédjével pörölt, megmondta neki, hogy ostoba mint a liba, azután meg hogy olyan, mint a pákosztos macska, mindenbe belekóstol, amihez csak hozzáfér.

— Azt mondta? Oh, ez már csuf gonoszság! pöffögött a czicza. Hallatlan! Igazad van, liba koma, itt nem lehet megmaradni, ez a mi asszonyunk kiállhatatlan egy teremtés...

Nem zugolódhatott tovább, mert a vén házörző eb gunyosan közbeszólt:

— Lám, lám, kedves czicza pajtás, mily hamar másra fordult a véleményed. Mikor más panaszkodott, nevetted és nem akartad belátni, hogy van oka a mérgelődésre. De mikor rólad magadról van szó, mindjárt másképp beszélsz.

— Oh... az... az más...

— Dehogy más! Először is amit asszonyunk rátok mondott, az teljesen igaz. Másodszor pedig azt látom, hogy könnyen pörül jár, a ki neveti és kevésbe veszi a más panaszát; mert ha maga is olyan sorsba jut, maga is csak úgy panaszkodik s nem keresi, igaza van-e.

LEGJOBB KIVÁNSÁG.

AGYON csöndesen, elbusulva ült a kis Jánoska ott a sarokban és nem tudta, mitevő legyen. Neki magának voltaképen nem volt semmi baja. Azaz hogy mégis nagy baja volt. Mert ő nagyon szerette Gizikét is, Lottikát is. De most már mit tegyen? Ha Gizikéhez megy, Lottika bizonyosan ő reá is haragudni fog. És éppen ségesen úgy jár Gizikével, ha Lottikához megy. Mert Gizike és Lottika egymásra neheztelnek.

Ez nem is nagy ujság volt, megtörtént máskor is. Sőt éppen az volt a baj, hogy nagyon sokszor történt meg. Pedig a mama sokszor mondta, hogy jó testvéreknek jó egyetértésben és szeretetben köll együtt élniök. Csakhogy Gizike minden csekélységért hevesen föl pattant, Lottika meg rögtön szörnyű módon megneheztelt s így a legszebb játékot is egyszerre csak félbe hagyták, aztán az egyik elvont az egyik sarokba, a másik a másik sarokba, Jánoska pedig a harmadik sarokból nézte őket.

Most is így ültek ott vacsora után. Utoljára is a kis Jánoska megelégette.

— Én megyek aludni, mondásóhajtvá. Ugyancsak szomoru volt ennek az esztendőnek az utolsó napja... nem is fogok én nektek boldog új évet kívánni, mert úgy sem lesz belőle semmi.

Gizike és Lottika is lefeküdtek, de Jánoska elkeseredett szavaitól sokáig nem tudtak elaludni Eszökbe jutott, hogy

ebben az elmúlt esztendőben hány napokat rontották el egészen oktanul, akár csak a mait, mikor holmi csekélységen kaptak össze. Pedig egy kis önuralommal, egy kis engedékenységgel elháríthatták volna s akkor vidáman töltik a napot. Gizike azután gondolt valamit s elaludt. És Lottika is úgy tett.

Másnap reggel Jánoska még aludt, mikor Gizike fölkelte. Amint ő megmozdult, fölkelte Lottika is. És mert nagyon egyet gondoltak, hát egyenesen egymás felé szaladtak és — megölelték egymást.

— Lottika, mi eddig nagyon nagyot hibáztunk. Annak a kis Jánoskának igazán volt. És ha te is akarnád, akkor én most az új évre valami nagyon jót kívánnék neked is, magamnak is.

— Én is éppen azt akartam mondani... én kívánnám, hogy soha se haragudjunk többé egymásra, hanem szeretetben, egyetértésben töltsük ezt az esztendőt.

— Az én szívből vetted a szót, hát úgy lesz.

Már ezzel aztán Jánoska is nagyon meg volt elégedve, mert éppen ekkor ébredt föl és hallotta. Oda szaladt ő is harmadiknak a testvéri öleléséhez.

Ugy sejtem, hogy a kívánságuk teljesülni fog, mert nem nehéz az, amit az ember erősen eltökél. S boldog új éve lesz valóban a három testvérnek.

JÉG PARTJÁN.

(Képpel a czimlapon és a 409. lapon.)

»LACZI, Laczi! Kérve kérünk az Égre,
Ne menj, ne menj a Kákás-tó jegére!
Mit mondanánk mamácskának,
Hogyha téged baj érne?

Betegségből most lábadtál, gyenge vagy —
S hát ha nem is elég volt az éji fagy?
Nem eresztünk, kis könnyelmű;
Laczi, Laczi — itt maradj!«

Igy kérelték Laczit Jolán s Eszti ke,
De az intést nem vette ő semmibe.
Rángatta két testvérkáját,
Igy rohanna vesztibe!

Laczi, bár mily hévvel igyekezett:
Le nem bírta a négy kicsiny lány-kezet.
Elsiklottak, hóba buktak —
Nagyobb bajuk nem esett.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXVII. kötet
24-dik számában közölt betűrejtvény meg-
fejtése:

K
h
a
l
h
a
t
á
r
K
a
t
a
l
i
n
h
a
l
o
m
d
i
ó
n

Helyesen fejtették meg: Szemeyei Ilonka, Jeszenák Duri, Messer Rudolf, Kecskés Döme, Ungár Rosa, Maller Margit és Imre, Jautsovits Emil, Posztóczky Margit, Uferbach Gizella, Führer Ilonka és Tusák Angyalka (részben) Molnár Gusztika és Adélka, Szeszler József, Gajzágó Katicza, Finitzer Gizella, a szombathelyi polgári I. IV. oszt. tanuló, Farkass Ilona, Grimm Malvina és Lachenbacher Jenny, Hosszu Elemér, Reich Olga, Iró Lajos, L. Eördögh Margit és Árpád, Mayer Hedvig és Lajos, Kerecsényi Gizella, Epstein Elza, Mauthner Nándor és Zoltán, Horváth Jolán, Halácsi Irén, Goldschmied Zsigmond, Lamm Dezső, Bernáth Emil és Dezső, Reichenfeld Lina.

*

A »Kis Lap« XXXVII. kötet 22-dik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Wodianer Olga, Reich Irén, Csontososs Ábris, Goldschmied Zsigmond.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

A szt. Ünnepek alkalmából ismét annyi kis olvasóm emlékezik meg rólam szeretetének, hűségének boldogító jeleivel, hogy valamennyijének csak ezen a helyen mondhatok forró köszönetet.

Mind a hányatokat szívemre öllelek.

F. b.

*

Sztankovits Anikó. A rejtvényed tán nagyon is könnyű. Valami erősebbel próbálkoznál meg. Hát az a kártyás német jelszó hogy kerül a levélkéd hegyébe? — Szombathely. Hol maradt a rejtvényetek megoldása? Különben kötve hiszem, hogy az összes IV. osztály működött közre a rejtvénynek megszerkesztésében. Jövőre valamennyinek nevében együttök iratkozzék a sorok alá; még pedig olvashatón. — Bielek László. Jó kívánságaidat vettem s teljes szívből viszonzom. A m. heti »Kis Értésítő« nyomra vezet. — „A négy évszak“ stb. A fejcskében, szivecskében még kissé alaktalanul bizserognak a gondolatok s érzelmek. Mire leszűrődnek, fog a versikéből közölhető is válni. Várjuk meg idejét türelemmel. — Geisz Tibor az ő unokatestvérének Posztóczky Margitnak azt üzeni, hogy a 22. számban foglalt rejtvénynek ő (Tibor) a szerzője. — ifj. Dömötör Bertalan. Apukának megsughatod, hogy a megfejtés beküldése jog és nem kötelesség. Úgyes munkácskádát besoroztam. — Szeszler József. Labyrinth annyit jelent mint utvesztő. Az ókori hőst, Theseust, aki a Minothauros szörnyeteget megölte, Ariadne fonala vezérelte ki a tömkelegből (labyrinthból) ami, mint neve is mutatja, olyan egymásba fonódó, szövevényes utcákból álló épület volt, hogy aki, a mese szerint, onnan a kivezető utat nem találta meg, a szörnyeteg áldozata lett. Többet erről a mythológiában olvashatsz. Különben, ha jól tudom, nyáron a városerdőben is van efféle utvesztő, melyben eltévedni annál nagyobb mulatság, mert ha ki rá nem akad a nyitjára, a labyrinth gazdája szépen kivezeti ismét. Oly biztosra nem volt ígérve a darab. A rejtvényed érthetetlen. Minden olyan latin vagy görög szót, amelyet nem értesz, csak meg nem magyarázhatok? — Jansza Paula. A munkácska, jól sejtéd, csakugyan megtetszett nekem. A magadé? Vagy fordítás? Erről tudó-

sits. — **Messer Rudolf.** Szabatosan van megszerkesztve. Sorát várja. — **Molnár Gusztika és Adélka.** Én is reménykedem benne, hogy a nyáron jobban fog szolgálni a szerencse. Üdvözöllek. — **Brüll Hugó.** Sokan vannak ám előtted, akik még régebb ideje, hogy beküldték a rejtvényeiket. Az igazság és méltányosság pedig azt parancsolja, hogy sort tartsak. — **Kármán Gizi.** Örvendő várakozással nézek látogatásod elé. — **Bolgár Tiborka, Teller Alice, Soós Pista.** A kedves küldeményt köszönettel vettem s mihelyest módomban lesz, viszonzom. — **Hirsch Serena.** A rejtvényt jól megszerkesztetted, csak hogy nem régebbe szerepelt a »*Balaton*« Valami egyébbel próbálkozzál. — **Láng Aladár.** A te piczi levélhordód hűségesen meghozta ügyes levelkédet. Reményilem, tartós lesz a barátság. — A „*veréb*“ takaros vers. Ki a szerzője? — **H. G.** Némi szükséges simítással közölhető lesz, de csak néhány hó multán. — **Kispál Gabrielle.** Ellis Eduárd jeles angol írónak csak az az egy elbessélése jelent meg magyar nyelven, melyet »*Sastoll*« címen a »*Kis Lap*« közölt. De ha, mint számos olvasó társadnak, neked is úgy megtetszett Ellis E. műve, gondom lesz rá, hogy ne sokára ismét legyen részetek egy hasonló elbeszélésben. — **Reich Olga.** Minden hetilap vasárnap szokott megjelenni. Kivánságodnak a mult szám felelt meg, s amint a körülmények engedik időről-időre ismételni fogom. — **Wertheim Juliska.** Első levélnek nagyon beválik. Ugy sejtem, szép írásod lesz. — **K. F.** Fölserdült gyermekeknek, akik már az érettebb ifjuság sorába léptek, legjobban ajálhatom a *dr. Radó Antal* jeles író és műfordítónak kiváló gondossággal szerkesztett lapját, a »*Magyar Ifjuság*«-ot, mely már most heti lappá lett, eddigi árának öregbitése nélkül. (Egész évre 6 frt. Gizella-tér 1.) — **Horváth Jolán.** Kivánságodat nem sokára fogom teljesíteni. — „*A kis hős*“ stb. Mind a kettőben tehetség nyomai. De a nem közölhetés okait csak élő szóval lehetne előadni. — **Kallina Dora.** Amit már annyinak, neked is üzenem: a rejtvények megfejtését beküldeni neked csak *jogod*, de nem *kötelességed*. Haragudni azonban semmi körülmény közt nem haragszom. — **L. Eördögh Árpád.** Rajta lesznek, hogy óhajtasodnak megfeleljenek.

Jótekonyság.

Az éhező és fázó iskolajáró gyermekek részére: Karsai Magda 1 frt., Szabó Elek 1 frt., Wertheim Juliska 1 frt., Reich Olga 1 frt., Fráter Irmuska 1 frt., Teller Alice 50 kr., Szilágyi Ágota 1 frt 50 kr., Kármán Gizi 3

frt., Fülöpp Elsa 50 kr., Mitterdorfer Antal 1 frt., Henneberg Margit és Géza 1 frt., Zergényi Ilonka 3 frt., Márkus Margit és Irén 1 frt.

Ez adományok a »*Nemzet*« című napi lapban vannak kimutatva.

Az *Ég* áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.

Elismervény.

Forgó bácsi „*Kis Lap*“-jának olvasói által gyűjtött, s a »*Nemzet*« szerkesztősége útján hozzánk juttatott 30 forintot hálával vettük, s midőn ezt nyugtatványozzuk, felhasználjuk az alkalmat, hogy Nagyságodnak *Bölcsödénk* iránt tanusított ezen újabb jótéteményeért forró köszönetünket kifejezzük, tisztelettel esedezvén egyuttal, miszerint egyletünhet nagybecsű pártfogásával ezután is szerencsétlenül méltóztassék.

Budapest, 1889. december 10.

Kiváló tisztelettel:

Gf. Károlyi Sándorné.

Adler Bancalari Hedvig.

*

Nyugta.

Azon 50 forintról, melyet mint a „*Kis Lap*“ jószívű kis olvasóinak kegyes adományaiból befolyt összeget m. t. Forgó bácsitól Hevesiné-Sikor Margit asszony ő nga közvetítésével háladatos köszönettel hogy fölvettem, elismerem.

Győr, 1889. december hó 19-én

Fölsch Antal
akad. festő.

Kis olvasóimhoz.

Ez a szám az utolsó ebben a kötetben és ebben az esztendőben. A következő számmal már az új kötetnél és új esztendőben találkozunk. A viszontlátásig minden hű kis olvasójának boldog újévet kíván s valamennyit szívből öleli

Forgó bácsi.

A „Kis Lap“ t. előfizetőihez!

Z év végének közeledésével újra határponthoz közeledünk, melynél a „Kis Lap“ egy újabb kötete ér véget, sorakozva mint harminczhetedik kötet abba a tekintélyes könyvtárba, melyet a megelőző kötetekkel együtt alkot.

Midőn a következő, immár **harmincznyolezadik** kötet folyamához hívom gyülekezésre kis hiveim nagy seregét, kevés szóval tehetem ezt. A „Kis Lap“ nem szorul többé arra, hogy ajánlja magát. Fennállásának már huszadik évéhez közeledik s két évtized hosszu ideje alatt olyan helyet vívott ki a magyar gyermek-irodalomban, melyre joggal büszkén tekinthet. E hosszu idő alatt sok más próbálkozás történt, de elmúlt, míg a Forgó bácsi „Kis Lap“-ja folyton gyarapodva, erősödve megmaradt a magyar gyermekvilág kedves barátjának, ki oktatra szórakoztatja kis hiveit, vezeti őket jóra, hasznosra olyan uton, melyen haladniok nem fáradság, hanem élvezet és pihenés.

Ezen a biztos, jó ösvényen fog a „Kis Lap“ tovább is haladni, jól tudva, hogy itt hiven kitartanak mellette kis olvasói, kiket Forgó bácsitól ma már hiába próbálna valaki eltántorítani. A két évtizedes mult kezessége a jövőnek s ma már a felnőttek egész nemzedéke terjeszti az ifjabbak közt a „Kis Lap“-ot, örömmel gondolva vissza arra az időre, melyben a „Kis Lap“ az ő gyermekéveiknek is kedves fölvidítója volt.

Az ujévvel kezdődő új kötetre gondoskodtam egy ép oly érdekes, mint tanulságos **hosszabb elbeszélésről**, mely kis olvasóim tetszését ép úgy meg fogja nyerni, mint „A grófkisasszony rokonai.“ **Kisebb elbeszélések, mesék** eljátszásra alkalmas **kis szindarabok** fogják a hosszabb elbeszélést kísérni, nagyrészt rajzokkal, ugyszintén ismeretterjesztő **kis cikkek**, rajzokkal kísért **költemények** s minden számban rejtvények, feladványok, tréfás kérdések. A **jótekonyság** rovatát, melynek utján a „Kis Lap“ jószíviú kis olvasói már annyi könyvet száritottak fel, annyi szenvedésen enyhítettek, ezentul is nyitva tartom s **Forgó bácsi postája** mindig fentartja az érintkezést Forgó bácsi és kis hivei közt.

Nem kétkedem, hogy az új kötetnél mind együtt fogom találni kis hiveimet s velők sok új kis olvasót is. Régeinek, ujnak egyformán szeretettel lesz ezentul is viszont hiva

Forgó bácsi.

Tisztelettel kérjük a „Kis Lap“ t. előfizetőit, sziveskedjenek megrendeléseiket mielőbb beküldeni, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „Kis Lap“ előfizetési ára :

Negyedévre	1 frt 40 kr.
Félévre	2 „ 80 „
Egész évre	5 „ 60 „

Az előfizetési pénzek, melyeknek küldésénél legczélszerűbb a postai utalványok használata, a „Kis Lap“ kiadóhivatalához, (Budapest, Ferencziek tere, 3. sz., Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó hivatala.

Ujévi ajándéknak alkalmas Ifjusági iratok.

Az ATHENAEUM könyvkiadóhivatalában (Budapesten, Ferencziek-tere 3. sz.) s általa minden hiteles könyvárusnál kaphatók:

Hoffmann Ferencz közkevdességü ifjusági iratai:

A tengeren túl.	A munka jutalma.
Vidor Ferkó.	A szenvedések iskolája.
A milliomos.	A testvérek.
Bűnhődés.	Anyai szeretet.
A becsület utja.	Az életbiztosítás.
A milyen az ur, olyan a szolgálja.	Az igazság napfényre jó.
A szokás hatalma.	Az Inka kincse.
Tiszteld atyádat és anyádat.	Egy fedél alatt.
A becsületszó.	Egy levél a Szentírásból.
A helgolandi fiu.	Hűség és álnokság.
A hű szív.	Ki mint vet, úgy arat.
A jó tett is meghozza kamatjait.	Királyfi.
A két hű barát.	Loango.
A magas északon.	Mylord Cat.
A megtért.	Próbák.
	Szegény és gazdag.

Ára egy-egy kemény táblába kötött s négy csinos képpel ellátott kötetkének 50 kr.

Hoffmann Ferencz. A tarka könyv. Százötven erkölcsi elbeszélés. Kis gyermekek számára. A 4-ik német kiadás után magyarítá egy gyermek-barát 3-ik javított kiadás. *Nyolcz színes képpel. Kemény táblába kötve* 1 frt 80 kr.

Barthélemy. Az ifju Anacharsis utazása Görögországban. Barthélemy után a magyar ifjuság számára szerkeszté Hanthó Lajos. Színes kemény kötésben s több fametszetü képpel 1 frt 80 kr.

Ifjusági emléklapok. (Költemények, szinmű és elbeszélések egy képpel.) Gyűjtötte *Füssy Tamás*. Színes táblába kötve 1 frt.

Kingsley Károly. A hősök. Görög tündérmesék. Angolból Pulszky Ágost. Egy könyomatu czimképpel. Diszkötésben vörös angol-vászonban. arany szegéllyel 2 frt 50 kr.

Remellay Gusztáv. Fény és boru. Tört. elbeszélések az ifjuság részére. Két könyomatu képpel. Színes kemény táblába kötve. 1 frt 80 kr.

— Szent László király, történeti elbeszélés az ifjuság számára. Két képpel. Színes kemény táblába kötve. 1 frt 80 kr.

A „KIS LAP“ némely évfolyamainak számos szép képpel diszesített kötetei csinos kemény kötésben egyenkint 3 frt

Schmid Kristóf általános elterjedt Ifjusági iratai:

A piros tojások.	Thalheim Etelka.
Mathild és Vilma.	A virágkedvelők.
A virágkosárka.	Klára. — A rózsatő.
Eichenfels Henrik.	Timót és Philemon.
Tanulságos beszélykék.	Nándor. — A Wolfsbühl melletti kápolna.
Tannenburgi Róza.	Jozafát királyfi.
Eustachius.	A piros és fehér rózsák.
A jó Fridolin és a gonosz Detrik.	A vadon virágai. — Lajos.
A jó Örzse.	Schmid Kristóf életrajza. — Szinjátékok.
A báránka.	
Paulina.	

Ára egy-egy csinos vörös vászonba kötött és egy képpel ellátott kötetnek 70 kr.

Martin M. A természet három országa. A magyar ifjuság számára átdolgozta dr. Dulácska. 262 színes ábrával s fametszettel. Színes táblába kötve 2 frt 50 kr.

Ney F. Gyermekek könyve. Képekkel. Második bővített kiadás. Kemény diszkötésben, 30 színezett képpel s egy körrajzzal 1 frt 70 kr.

Marryat kapitány. Rüstig Zsigmond, a brémai kormányos. Uj Robinson, a magyar ifjuság számára fordítá dr. Dulácska Géza. 94 képpel. Kemény táblába kötve 2 frt.

Svanton-Belloc Luiza. Pierre és Pierette, a kis kéményseprők, vagy a csavargó élet veszelei. A francia Akadémia által koszoruzott pályamű. Az ötödik kiadás után fordította Sárkány J. F. Egy színezett képpel. Kemény táblába kötve 50 kr.

Történeti képes A, B, C. A magyar történet jelesebb királyai, vezérei s államférfiainak színezett alakjaival A, B, C. rendben. Kis honfiak és kis honleányok számára. Irta a Jókendvü bácsi. A képeket rajzolta Szemlér Mihály tanár. Színes kemény táblába kötve 60 kr.

Virágcsokor. (Vigjáték, költemények és elbeszélések, egy képpel.) Emlékül jó gyermekeknek gyűjtötte *Füssy Tamás*. Színes táblába kötve 1 frt.

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület. Nyomatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapest.